

Prof. Dr. Nebil Büyükpamukçu

Hocamız.. abimizdi... Arkadaş kadar yakındı ama dehşetli saygı duyardık. AML ile boğuşurken Amerika'daki hasta yatağından mailleriyle umut ve cesaret vermeye devam etti bizlere.. hep yaptığı gibi..

Hiç şiir yazmadım hayatımda ... Nebil abiyi kaybedince hissettiklerim şiir gibi oldu nedense...

arkamızdan hep iyi şeyler söyleyecekse dostlar..

iyi insandı... Dürüsttü

ve

iyi cerrahı diyeceklerse

İyileşmiş binlerce çocuğun

Mutlu gözbebekleri bakacaksa

Bizim de ardımızdan

ve

"nereye gidiyorsun Nebil Amca?" diye

sessizce ağlayacaksa Wilms'li çocuklar.

ve

duyduklarında haberi...

Ankara'dan.. Erzurum'dan..ve Diyarbakır'dan

"güle güle Nebil Hocam! çok şey öğrendik senden"

diye el sallayacaksa

yüzlerce genç doktor..

ve

bildikleri halde kaçınılmaz sonun çok yaklaştığını...

yine de yürekleri yanacaksa

tüm çocuk cerrahlarının...

ve
anılar canlanacaksa herbirinin gözünde...
kare kare anılar..
kongrelerden.. toplantılardan... yemeklerden..
Çeşme'den.. Mersin'den.. Nemrut'tan..
gülümseten... hüznölendiren..anılar

ve yaşlar süzölcekse gözlerinden,
ve kimi haykırarak...
kimi sessizce taa derinlerinden yüreğinin
"Seni seviyoruz Nebil Abi!"
diyeceklerse...

yani
bize de böyle gelecekse eğer
nereden ve nasıl gelirse gelsin ölüm..
sefa geldi... hoş geldi..

Nebil abinin ölümü bunları getirdi aklıma..
Hep özel olduğumu hissettim onun için.. sevdiği herkese bunu hissettiriyordu
galiba..

Babama onu sevdiğimi söyleyememiştim ölmeden önce..
Hiç olmazsa Nebil abiye söyleyebildim...
Kimbilir.. Amerika'da bir yoğun bakım yatağında..
konuştuklarımızı hatırlayıp mutlu olmuştur belki...
kısa süreli de olsa..

Hoşçakal Nebil abi...
Görüşmek üzere...

Dr. Erbuğ Keskin